



לסריקי ברור לחלוטין, כי התביעה נועדה רק לסלקו מן הזירה, ולפנות את המקום ליפחה. אילו הסכים לוותר על מועמדותו, היה התיק נסגר. גם כאשר נדון לתשעה חודשי מאסר יכול היה לזכות בחנינה — אילו הסכים לעזוב את שדרות ולעבור למקום אחר. אבל הוא התעקש.

★ ★ ★

**כ** אשר ריצה טריקי את עונשו וחזר לשדרות, החלה התקופה השחורה ביותר בחייו. לישכת העבודה שלחה אותו למיפעל „שאני בעצמי הנחתי את אבן-הפינה שלו.“ המנהל הודיע לו: „מצטער, קיבלנו הוראה לא להעסיק אותך.“ שוב ניסה את מזלו בלישכת-העבודה. שלחו אותו למבט. המיפעל שמייצר בתים טרומיים ואשר הוקם בשדרות בתקופה ש-טריקי היה עדיין עסקן מן המניין. הכל נשאר שחור. מנהל המיפעל, טוביה פלדמן, קיבל את פניו: „מצטער, קיבלתי הוראה לא להעסיק אותך.“ הוא ביקש עבודת דחק. קנה טרייה ויצא לעבוד כנטיעות של הקרו הקיימת. אבל גם משם הרחיקו אותו. שנתיים וחצי נשאר ללא עבודה. טריקי ובני ביתו חיו מעורת בני המשפחה. יום אחד ארב לטוביה פלדמן, בצאתו מבית-החרושת. „אני רעב לחם“, אמר לו. „תן לי לירה אחת.“ פלדמן, כך נזכר טריקי, פרץ בככי. „מחר תבוא אלי לעבוד!“ אמר לו. וכך, סוף-סוף, מצא עבודה במבט, שם הוא עובד עד היום.

„כאשר נודע שאני עובד שם, באה מישהי לחת שלמה של יפרח והאנשים שלו. אבל פלדמן לא פיסר אותי. רק העביר אותי לתפקיד שהיה צריך לפגוע בכבודי. אמר לי שאהיה פקיד מודיעין, ולמעשה הייתי שומר על השער.“

כאשר התחלף המנהל. התחלף גם התפקיד. כיום הוא עובד במשרד של מבט. „גם עכשיו ניסו לפטר אותי. כשהחלטתי לצאת ברשימה משלי. אבל המציאות קצת השתנתה. המנהל השיב: רבותי, זאת זכותו להגיש רשימה משלו! אחרי שעות העבודה הוא רשאי לעשות מה שהוא רוצה!“ חוק מזה, יש לי כוח במיפעל. 130 פועלים לא יתנו שיפטרנו אותי סתם ככה.“

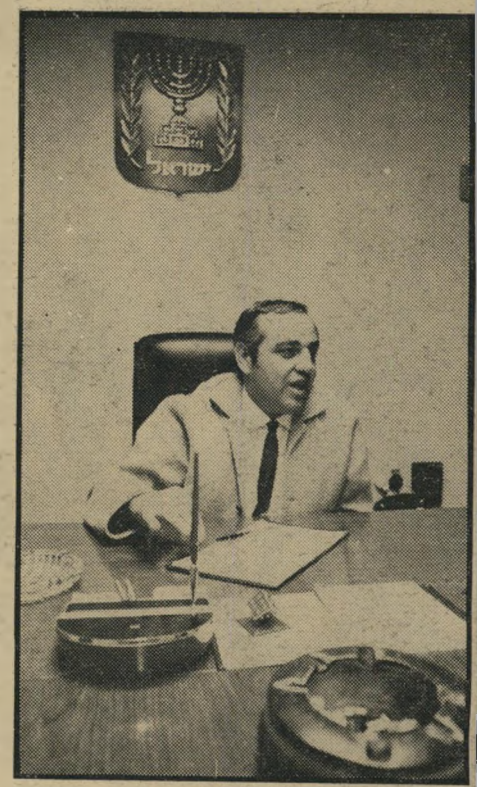
★ ★ ★

**א** בן המערך לא השלים עם הופעתה של הרשימה העצמאית, המורכבת כולה מאנשים שבעבר היו שייכים בלב-ונפש למערכת. הגה סיפור לרוגמה, כפי שהוא מתואר בהצהרה נוסטריונית:

בתאריך 28.9.69, בשעה 8 בבוקר, נלקחתי ברכב בידח עם מר אטיאג מאיר, מר צרפתי דוד ועוד אחד ששמו אין אני יכול להזכיר מחמת פחד בעבודה, ואמר לי שהם לוקח חיים אותי לבריכת-השחיה בשדרות, ופתי אום מצאתי את עצמי בדרך לבאר-שבע, ושם לקחו אותי לעורך-דין.

העורך-דין כתב את אשר כתב ואני חתמתי מבל לזדע על מה אני חותם. אחרי זה נודע לי שאני חתמתי כאילו אבי חתם בשמי על הרשימה העצמאית למען שדרות. הריני להודיעכם שחתמתי אבי בשמי היא כשרה למופת, כי בידי אבי יפריכו המעיד על כשרות חתימותיו בשמי. אני נבקש לראות בהצהרתי בפני עורך-

ולעצם המשפט: „כשהייתי בצבא הקבע, קיבל הילד שלי דלקת כרום המוח. כל מה שעשינו לא עזר. אשתי מארסל רצתה שאקח אותו לערבי בבקה אל-גרביה, שיכתוב לו קמיע ויהיה בריא. זה היה צריך לעלות 200 לירות. לא היה לי. ביקשתי הלוואה



**יפרח** ראש המועצה, הבוס של שד' רות, במשרדו במועצה, הוצב במקום ה-51 ברשימת המערך לכנס סת, כנציג עיירות העולים ועיירות הפיתוח.

של 300 לירות מבנק אוצר החייל. אישרו לי בערבות שני אנשים: צירלי אוהיון מנהל הדואר, ויוסף כהן השופר. לקחתי את ההלוואה. אשתי נסעה לערבי, והילד נשאר חולה. את ההלוואה סילקתי בתשלומים.

יום אחד הופיע יהודי אחד מרצש-פינה — מארקואי שכותב. אמר לי שתמירת 300 לירות יציל את הבן שלנו. אשתי בכי-תה. לא נתנה מנוח. אמרתי לה: „אין לי.“ בסוף הלכתי לאותו בנק, ביקשתי הלוואה חדשה. הפקידה מכירה את בעיית הבן שלי. היא אמרה: „מכיוון שאתה צריך את הכסף היום, קח את הטופס ומלא אותו.“

במקום שהיה כתוב ערבים, כתבתי את שמות שני הערבים שהיו בהלוואה הקודמת. לא חיקיתי את החתימה, רק כתבתי את השמות. גם את הלוואה הזאת שילמתי, עד שנשארו רק 20 לירות. כשפעם לא שילמתי, קיבל צירלי הודעה על אית-שלום. „זה היה קרוב לזמן שהיינו צריכים להחליט מי ילך לרשימה למועצה המקומית. יפרח לקח את צירלי ואמר לו שיגיש תלונה, כדי לפסול את מועמדותי.“

**בעיות, הרבה בעיות...**

לפני ארבעה חודשים נפטר בעלה של אניטה חזן. האלמנה בת ה-33 נשארה עם שישה ילדים, מתלוננת שאין איש במועצה המקומית המוכן להתעניין בגורלה המר.

אני מוכן לנהל ויכוח. אבל על גניילדים, על תאורה, על בנייה!“

★ ★ ★

**א** בן לא רק טריקי מתייצב לבחירות נגד המערך. בשדרות נאבקות כמעט כל המפלגות, ברשימות עצמאיות. יש גח"ל ודתיים ומרכז חופשי.

וכאן הנקודה ההופכת את מלחמת-הבחירות בשדרות לתשקוף של תופעה כלל-ארצית: אין כמעט איש מן העסקנים המתייצבים היום נגד המערך שלא היה בעבר הקרוב איש המערך. כי בתוככי שמורות-הטבע ה-מפלגתיות החל תהליך המסוגל להביא שינוי מהותי: אחרי ההתקוממות נגד מנהיגות ה-בוס המקומי של המפלגה, באה ההתקוממות נגד המפלגה עצמה. שוב אין שדרות — ועשרות עיירות דוגמתה — נתלתה הבלעדית של מפלגה יחידה. הצעירים שגדלו ובה מחפשים את דרכם החוצה מן השמורה.

כל המפלגות מתלוננות על מיסטר העד פות, על חלוקת רשימות-מכולת לאושי שלמנו, על קיפוח. על שלטון-יחיד במפלגה ובעיירה, על הפחדה וקנייה. אך ההפחדה והקנייה שוב אינן בעלות שלטון מוחלט. „אדוני“, הסביר אחד המורדים הצעירים בשלטון המערך, „אנחנו בוגרי צה"ל. שם מלמדים אותנו לחום. לא לפחד. חוררים הנה — ורוצים לשבור אותנו. להפחיד אותנו. להביא אותנו שנשכים לכל דבר. זה לא הולך! אנחנו לא נגד המערך סתם. אנחנו בעד עצמנו. בעד יצירת חיים בריאים כאן!“

לכן כדאי לברוק, ביום רביעי הקרוב, מה יהיו תוצאות הבחירות בשדרות.

הדין מבראש שבע כחתימה מבטלת בכלל, ולאשר את החתימת אבי בשמי. מכתבי זה הנו הצהרה שניתנה מרצוני הטוב, ללא כל לחץ או איזום.

ולראיה בא על החתום **מרדכי בן יצחק יתח.**

סיפור אחר מוקלט על סלי-הקלטה. מסר פר בו על המועמד מספר 5 של רשימת „דר“, שביקש מטריקי לאפשר לו לבטל את מעומדותו. „הבוס הגדול שלי לקח אר" תי ליפרח... אבל לי על המשכורת. אם לא אפסיק עם הרשימה אני אעוף.“

טריקי כתב לו בעצמו את מכתב ההתפטרות מן הרשימה.

אבל נשארו מספיק מועמדים; אשתו של טריקי קיבלה הלוואה שאיפשרה להפקיד את אלף הלירות הדרושות כפקידון — ורשימת „דר“ רצה לבחירות, על אפו ועל חמתו של המערך. למה, בעצם?

אין ספק שיש רקע אישי להתמודדות זו. אבל טריקי מוכן גם להצביע על כל מיני תופעות של העדפה, חלוקת טובות-ההנאה לבני-המשפחה ולידידים, ואפילו הפקרת נדקקים זמללים. לגביו, יפרח פסוק לא רק אישית. אלא גם על סמך תוצאות כהונתו כראש המועצה.

ואילו יפרח, מצידו, פוסל את טריקי מכל וכל: „מספיק שזיף שטרות וישב בכלא כדי להוכיח איוה טיפוס הוא. הוא פסיכופאט, משמין ומקלל. אין טעם לענות לו. אך תענה לאדם שצועק שאחותך זונה? אדרבה,



נציגי שלוש רשימות בישיבה משותפת. כל אחד מקוה שרשימתו תגנוס חלק מן העונה של המערך, מוכן לתאם פעולה עם יתר הרשימות. המכנה המשותף לכולם: בעבר הוא רחוק היו הם אנשי המערך.

**האופוזיציה**